

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Луко, послухай, — кажу я, відкидаюся на спинку стільця, намацую стос паперів на полиці позаду себе та тихо лаюся, коли кінчики пальців ковзають по кутику й документи лавиною падають на підлогу. — Бодай на секунду припини говорити про піцу й послухай мене.

На другому кінці лінії на мить западає тиша, а тоді Лука каже:

— Я саме збирався розповісти найцікавіше.

Він має на увазі, що саме збирався дуже детально розповісти про домашній сир, а я сумніваюся, що зараз зможу витримати таку розгорнуту розповідь про моцарелу. Як аналітик даних, Лука сміховинно скрупульозний. А надто коли йдеться про сир. Я потираю перенісся й кажу:

— Знаю, вибач, але мені треба про дещо поговорити з тобою.

— Усе гаразд? — запитує він. На тлі лунає автомобільний гудок, тиха лайка Луки й рівномірне клацання поворотника, коли він перелаштовується на іншу смугу.

— Усе... добре, — відказую я, дивлячись на розкидану по підлозі фінансову документацію, і кривлюся. — Тобто нормально. Мені просто... — від упевненості, з якою почала цю

розмову, не лишається й сліду, і я горблюся в кріслі. Цього тижня, коли телефонувала Луці (або він мені), щоразу дрейфила. Навряд чи нині буде інакше. — Мені треба йти. Телефонує один із моїх постачальників, — кажу я й суплюю на своє відображення на екрані комп'ютера. Мішки під очима, нижня губа почервоніла від нервового покусання, а копиця темного волосся зібрана у вузол, який більше пасує одержимій злим духом вікторіанській ляльці.

Я маю такий самий непривабливий вигляд, як фінансова звітність ферми.

— Ніякий постачальник тобі не телефонує, але я поки що тобі підіграю, — весело відказує Лука. — Подзвони мені після роботи, гаразд? Поговоримо про те, довкола чого ти весь тиждень ходиш околяса.

Моє відображення супиться ще дужче.

— Можливо.

Він сміється.

— До зв'язку.

Кладу слухавку й насили стримуюся, щоб не пожбурити телефон через усю кімнату. У Луки талант розколювати мене, а саме цього я зараз і не хочу. Відверто кажучи, взагалі цього не хочу, бо боюся того, що він з'ясує, коли почне поєднувати всі дані.

Телефон дзижчить у долоні від вхідного повідомлення, і я кладу його на стос рахунків екраном донизу. Він знову дзижчить. Я стискаю перенісся пальцями. Якщо фінансове становище ферми не поліпшиться, незабаром я опинюсь у глухому куті. Я гадала... гадала, що мати власну ялинкову ферму — романтично.

Мріяла про сповнену чарів святкову пору. Уявляла дітей, що бігають поміж деревами. Батьків, які крадькома цілу-

ються над чашками з гарячим шоколадом. Тобто все те, про що написані різдвяні пісні. Молоді пари, які випадково опиняються під омелою. Гірлянди й великі панчохи. Дерев'яні парканчики, пофарбовані в червоний і білий кольори. Імбирне печиво. М'ятні льодяники.

І спочатку все було чудово. Наш дебютний сезон виявився таким чарівним, наскільки це можливо.

А потім почалася чорна смуга.

Я по вуха в боргах перед постачальником добрив, який зручно забуває про моє замовлення щодругий місяць. У мене є ціле угіддя з ялинками, що скидаються на декорації з фільму Тіма Бертона, і сім'я енотів, які намагаються рейдернути стодолу Санти. Словом, це не зимовий дивокрай.

Це холодне пекло, з якого немає виходу, перев'язане гарненьким червоним бантиком.

Я почуваюсь обманутою. Не тільки кожним фільмом *Hallmark*, який дивилася, а й попереднім власником цієї землі. Генк забув розповісти, що перестав оплачувати рахунки кілька місяців тому, і я як нова власниця успадкувала його борги. Тоді я вважала, що мені пощастило. Ціна на землю була вигідна, а я мала цікаві ідеї щодо розширення й маркетингу, які мені кортіло втілити в життя. Додавши дрібку любові, маленьку ферму можна було перетворити на щось вагоме. Але зараз почуваюся дурепою. Палко прагнучи створити щось особливе, я проігнорувала червоні прапорці.

Мене засліпила ялиця Дугласа.

Проте рішення в мене є. Я просто не впевнена, що електронний лист у списку вхідних моєї поштової скриньки — це те, на що я готова піти.

Щиро кажучи, зараз навіть продаж власних органів видається не найстрашнішим варіантом.

— Естель.

Я аж підскакую, коли в кабінет завалюється Бекет. Рукою перекидаю каву, напівзасохлу папороть у горщику й стосик ароматизаторів із запахом сосни, які падають на підлогу поверх розкиданої документації. Дивлюся спершу на весь цей безлад, а тоді суплюся на свого головного фермера.

— Бекете, — зітхнувши, промовляю я. Докучливий біль у глибині очниць розростається й немовби клубочиться в потилиці. Цей чоловік фізично не здатен увійти в кімнату по-людськи. Коліна в нього замащені багнукою, і я ще дужче суплюся. Мабуть, був у південній частині плантації. — Що цього разу?

Він переступає через мішанину папороті, картону та кави й втискає своє кремезне тіло в крісло навпроти мого столу — замале шкіряне одоробло, яке я знайшла на узбіччі. Хотіла оббити його зеленим оксамитом, але потім з'явилися еноти. А тоді несподівано обвалилася огорожа біля дороги. Двічі.

І ось тепер воно стоїть із жахливою потрісканою коричневою шкірою і клаптями наповнювача, що вивалюються на підлогу. Це схоже на метафору.

Бекет витріщається на вицвілі, покручені від вологі картонні ялинки, що прикрашають килим, і його брова аж підпирає лоба.

— Не хочеш пояснити, чому у тебе в офісі сімдесят п'ять соснових ароматизаторів з автозаправки?

Бекет, як завжди, забуває перепросити й одразу перестрибує на особисті питання. Мій телефон знову сердито дзичить трьома чіткими стакато. Це або дисертація Луки про консистенцію скоринки піци, або ще якийсь постачальник допитується про неоплачений рахунок.

Тим часом Бекет ще вище здіймає брову.

— Спробую зайти з іншого боку. Можеш пояснити, чому ти ігноруєш Луку?

Ненавиджу, коли Бекет вмикає розумника. Для мене це майже завжди погано закінчується. Він надто кмітливий, на щастя для нього, попри роль тупенького фермера, яку здебільшого грає. Я нахиляюся, підбираю з підлоги ароматизатори й кидаю їх у нижню шухляду столу до решти — старої безладної купи заплутаних ниток, несвіжих картонних сосен і нерозділених почуттів. По одній сосні за кожен приїзд Луки додому, починаючи з тих часів, коли ми були двадцятиоднорічні й дурні. Зазвичай я знаходжу їх за тиждень-два після його від'їзду — захованими в якомусь потаємному місці. Під сніговою кулею, під клавіатурою.

У фільтрі для кави.

— Не хочу й не можу, — бурмочу я, не маючи ані краплі бажання відповідати на обидва запитання. — Може, розкажеш, що ти там знайшов сьогодні?

Бекет скидає капелюха й проводить пальцями по темно-русявому волоссю, розмазуючи по ньому залишки бруду. Його шкіра засмагла, бо він чимало часу проводить у полях, а рукави фланелевої сорочки підкочені до ліктів, тож добре видно какофонію темних і кольорових татуйовань. Усі жінки в місті божеволіють від нього. Можливо, саме тому він і не їздить туди.

Напевно, із цієї самої причини Бекет насупився, коли я запропонувала випустити календар «Гарячий фермер», щоб збільшити прибутки.

Присягаюся, усі мої фінансові проблеми одразу б зникли, якби він дозволив виставити той календар на продаж.

— Не розумію, — бурмоче чоловік, потираючи підборіддя великим пальцем. Якби Сінді Кросвелл зараз була тут, то

так би й зомліла. Вона працює в аптеці й іноді, коли туди заходить Бек, прикидається, буцім недочуває, щоб він нахилився до неї і голосно говорив просто у вухо. Я навіть бачила, як та стара відьма вдала, ніби спіткнулася, щоб Бекет допоміг їй підвестися. Безнадійна.

— Ці дерева, напевно, найневибагливіші рослини, які мені доводилося вирощувати. — Десь у його словах криється жарт, але я, відверто кажучи, не маю сил його шукати. Відчуваю, як кутики моїх губ опускаються, і за мить вже суплююся так само, як і він. Двійко сумних клоунів. — Я гадки не маю, чому ялинки на південній плантації скидаються на... на...

Я думаю про те, як дерева, що ростуть біля підніжжя пагорбів, хиляться й викривляються. Про крихку текстуру кори. Слабкі, опущені голки.

— На найпохмурішу версію ялинки Чарлі Брауна?

— Саме так.

Як не дивно, на миршаві ялинки теж є попит. Але ці не належать до такої категорії. Їх уже не врятувати. Яюсь я вишла надвір — і, присягаюся, одна з них розсипалася від мого погляду. Не можу уявити, щоб отаке стояло в чіємусь домі — жартома чи ні. Посмикуючи великим пальцем нижню губу, я подумки підраховую збитки. На тій ділянці десятки дерев.

— Ми зможемо обійтися без них? — Бекет стурбований і має на це підстави. Це ще один удар, який ми не можемо витримати. Як керівниця фермерського господарства, я знаю, що мушу сказати йому правду. Що ми висимо на волосинці. Але не можу витиснути із себе ні слова. Він сліпо довірився мені, коли покинув роботу на овочевій фермі, щоб працювати тут, зі мною. Знаю, що він розраховує на успіх. На те, що я виконаю всі обіцянки, які дала йому.

І поки що я їх виконую. Завдяки своїм заощадженням. Мені доводиться жорстко економити й майже щодня вечеряти раменом, але я нікому не врізала зарплату. Це те, чим я не готова пожертвувати.

Але вічно так тривати не може. Правда незабаром обов'язково впливе.

Я дивлюся на електронний лист на екрані комп'ютера.

— Ну що ж, — закушую нижню губу. Як-то кажуть, коли запригся, то й тягни. Якщо Бекет хоче, щоб ми пережили наступний сезон і ферма не розвалилася, то має можливість мені допомогти. Я глибоко вдихаю і збираю до купи рештки сміливості, які не покинули мене під час розмови з Лукою. — Хочеш стати моїм хлопцем?

Я би посміялася з виразу його обличчя, якби не була такою серйозною. У нього такий вигляд, ніби я попросила закопати труп у саду.

— Це... — він совається в кріслі, аж шкіряна оббивка поскрипує під стегнами. — Стелло, я не... я не зовсім уявляю тебе своєю... ти мені як...

Коли востаннє чула, щоб він затинався? Щиро кажучи, не пригадую такого. Можливо, коли він проводив презентацію до Дня деревонасадження в середній школі й Бетсі Джонсон намагалася обмацати його перед групою школярів.

— Розслабся, — кажу я, наступаю носом на ще один сосновий ароматизатор і тягну його до себе. — Це не зовсім те, про що ти думаєш.

Силкуюся підтягнути шматочок картону якомога ближче, тож не бачу, як Бекет виструнчується в кріслі. Мені видно лише його ногу, яка смикається зі швидкістю кілометр на хвилину. Я пирхаю. Коли підводжу погляд, бачу, що він сидить, витріщивши очі, й загалом має такий вигляд, ніби я приста-